

Postanowienie z dnia 12 maja 1998 r.

II UKN 47/98

Niedopuszczalna jest kasacja w sprawie, w której spór dotyczy rodzaju świadczeń, o których mowa w § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Teresa Romer, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 maja 1998 r. sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Budownictwa Elektroenergetycznego „E.” w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o składki na ubezpieczenie społeczne, na skutek kasacji organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 28 października 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Przedsiębiorstwo Budownictwa Elektroenergetycznego „E.” spółka z o.o. w W. w odwołaniu od decyzji Oddziału ZUS w W. z dnia 13 listopada 1990 r. kwestionowało uznanie przez organ rentowy wypłacany pracownikom zakwaterowanym w hotelu pracowniczym, zwrot kosztów zakwaterowania za rodzaj wypłaty, wchodzący do podstawy wymiaru składki ubezpieczeniowej.

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 1997 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił odwołanie „E.” z uzasadnieniem, że wypłacony

pracownikom zwrot kosztów zakwaterowania w hotelu pracowniczym stanowi dochód tych pracowników, a zatem kwoty tych kosztów wlicza się do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 28 października 1997 r. w wyniku apelacji „E.” zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego, w ten sposób, że zwolnił tę spółkę z obowiązku zapłaty na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. kwoty 21.131,66 zł z tytułu składki ubezpieczeniowej.

Sąd Apelacyjny uznał, iż skoro w świetle przepisu § 7 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (jednolity tekst: Dz. U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.), należności otrzymywane przez pracownika z tytułu wyrównania wydatków ponoszonych w związku z wykonywaniem zatrudnienia poza stałym miejscem zamieszkania uznaje się za zwolnione od składki, to świadczenia ponoszone przez „E.” z tytułu wynajmu miejsc hotelowych dla pracowników, są tylko wyrównaniem wydatków. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w ostatecznym rozliczeniu koszty zakwaterowania ponosi pracodawca, niezależnie od tego, czy pracownicy bezpośrednio by je regulowali, a na podstawie przedstawionych rachunków otrzymywaliby od pracodawcy zwrot kosztów, czy też pracodawca bezpośrednio regulowałby te rachunki.

Kasacja organu rentowego od powyższego wyroku zarzuca błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie § 7 ust. 1 pkt 11 i ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego przez przyjęcie, że wynajem miejsc hotelowych a więc usługa zakupiona przez pracodawcę stanowi wypłatę należności z tytułu wydatków ponoszonych przez pracowników w związku z wykonywaniem pracy poza stałym miejscem zamieszkania, wyłączoną z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Decyzja organu rentowego z dnia 13 listopada 1996 r., zobowiązująca Spółkę „E.” do zapłaty kwoty 21.131,66 zł składki na ubezpieczenie społeczne nie budzi wątpliwości co do tego, że stwierdzona przez ZUS nieprawidłowość naliczenia składek ubezpieczeniowych wynika z zaniżenia podstawy wymiaru składek o kwoty za zakwaterowanie w hotelu pracowniczym. Także z odwołania Spółki do Sądu od tej decyzji, jak i wyroku Sądu pierwszej instancji, apelacji „E.” oraz wyroku Sądu drugiej instancji a także kasacji organu rentowego wynika w sposób oczywisty, że spór dotyczy określenia, czy do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne wchodzi wartość ponoszonych przez pracodawcę kosztów zakwaterowania w hotelu pracowniczym.

W szczególności zaś przepis § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 29 stycznia 1990 r. rozpoczyna się od słów: „Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników stanowi dochód pracownika w gotówce i w naturze” a spór dotyczy wykładni punktu 11 ustępu 1 tego przepisu, według stanu prawnego na dzień 13 listopada 1996 r. (data wydania zaskarżonej decyzji), który to przepis wyłączał z dochodu pracownika między innymi wypłaty z tytułu wyrównywania wydatków ponoszonych przez pracownika w związku z wykonywaniem pracy poza stałym miejscem pracy lub poza stałym miejscem zamieszkania. Nie ulega zatem kwestii, że przedmiotem sporu jest określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Oceniając zatem przede wszystkim kasację pod względem jej dopuszczalności Sąd Najwyższy stwierdza, że z uwagi na treść przepisu art. 393 pkt 5 KPC kasacja w przedmiotowej sprawie jest niedopuszczalna. Powołany przepis stanowi bowiem, że kasacja nie przysługuje w sprawie (...) o określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Kasacja podlegała już zatem odrzuceniu przez Sąd drugiej instancji (art. 393⁵ KPC), skoro zaś nie uczynił on tego, Sąd Najwyższy w oparciu o art. 393⁸ § 1 KPC orzekł jak w sentencji.

=====